

Köpenyes emberek feküdtek benne. Tüzeltek az árokból, a Nyikita-kapu felől, a sikátorból is : mindenünnen.

Kátya a fa mögött állt és a szörnyű házat nézte. Az ablakokban a lángnyelvek kígyóztak és emberek tűntek fel, akik mintha le akartak volna ugrani. Egy alak az ablakban rekedt, kitárt karokkal.

Kátya feljajdult és elkiáltotta magát :

— Szergej Szergéjevics, merrefelé van ?

Nem akarták meghallgatni, elzavarták, de egy rekedt hang utána kiáltotta az árokból :

— Ne oda menj, te ostoba, ő a Csicskin mellett fekszik.

Szergej Szergéjevics a Csicskin-bolt mellett feküdt, közvetlenül a falnál. Köpenye mereven állt, élettelenül, porosan. Feje hátra vetve, szája kissé kinyitva, feje búbjából sötét csik szivárgott az aszfalra.

Kátya leült mellé, és sokáig, sokáig nézett az arcába. Már nem volt az a kedves arc, az ő arca ; csak egy eltorzult hulla. Aztán vette a teáskannát és elindult visszafelé. Válláról levette a kendőt, fejére borította és lehúzta a szemére.

Hetednap este Moszkva sárgás ködbe merült. A lövések elcsendesedtek. Végigsüvöltött a ködön az utolsó golyó is. A csata végetért.

Reggel Kátya elment tejet venni. Az utcakereszteződésnél határozott fellépésű, jól megtermett, szakállas férfi állott, kalapban, lőporfüsttől feketéllő kezekkel, — igazolványokat adott ki. Bondarjova, aki e hét alatt egészen összerokkadt, Kátyához lépett és odasúgta neki :

— Nézze, kedvesem, hogy áll ott az a szakállas alak, — hát várhatunk-e valamit jót ettől ? . . .

Fordította Gellért György

CSAK a fejökkel akarnak önök írni? — azt gondolják, hogy az eszmékhez nem szükséges a szív? Nem úgy van ám : a gondolatokat a szeretet termékenyíti meg. Nyujtsák kezüket az elesett embernek, hogy felemelhessék, vagy sirassák meg keserve- sen, ha menthetetlen, de ne gúnyolják ki. Szeressék őt, lássák benne önmagukat s bánjanak vele úgy, mint önmagukkal.

Goncsarov: Oblomov